

เราพบศิลปินหนุ่มครั้งแรกในงานแสดงเดี่ยวของเขาเมื่อ 4 ปีที่แล้ว...

4 ปี ถัดมา เรากลับมาเจอเขาในวาระที่กำลังมีงานแสดงเดี่ยวที่เดิมกับเมื่อ 4 ปีก่อน ณ Bangkok City City Gallery แห่งนี้อีกครั้ง

ชื่อของ 'Alex Face' หรือ พัชรพล แต่งขึ้น จากวันนั้นจนถึงวันนี้ มีมูลค่าไม่น้อยลงเลย และดูจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งในตัวงานและความเป็นตัวเขาเอง เราจะพบงานของเขาอยู่ในทุกที่ ตั้งแต่เทศกาลศิลปะระดับนานาชาติ ตามสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญ ตามตรอกซอกซอย ไปจนถึงกาแฟขวดในร้านสะดวกซื้อ ถึงจะได้ชื่อว่าเป็นศิลปินสตาร์ทอัพเบอร์ต้นๆ ของประเทศ แต่ทุกวันนี้ ศิลปินหนุ่มก็ยังคงสนุกกับการเล่าเรื่องผ่านมีเดีย (Media) หรือวิดีโอ ดั้งเดิมอย่างงานเพ้นต์ติ้ง งานประติมากรรม ยังสนุกกับการนั่งผสมสีวาดรูปทั้งวันบนผืนผ้าใบ และในบางคืนก็ยังแอบออกไปพ่นสีบนกำแพงร้างที่โหล่นสักแห่งไม่ต่างกับเมื่อ 18 ปีก่อน ตอนที่เขายังเป็นเพียงนายพัชรพลคนนั้น

ในระยะเวลา 4 ปี สิ่งที่เปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด นอกจากลูกสาวของเขาจะโตขึ้นเป็นกองแล้ว เราเจอกันในวันที่บรรยากาศของโลกและสังคมไม่เหมือนเดิม และเราต่างไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไอ้ความไม่เหมือนเดิมที่เรารู้สึกนี้ ส่งผลต่องานศิลปะและคนทำงานศิลปะไม่น้อยเลย

นิทรรศการชุดนี้เป็นตะกอนความคิดของ Alex Face ซึ่งตกค้างมาจากงานแสดงเดี่ยวของเขาที่ประเทศสิงคโปร์ เมื่อตอนต้นปี ว่าด้วยเรื่องความเปราะบางของสิ่งต่างๆ ที่เริ่มเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ไม่ว่าจะเป็นฝุ่น PM 2.5 จนมาถึงโควิด เขาเฝ้าดูระบบต่างๆ ที่เริ่มล่มสลาย ส่งผลต่อความเป็นไปของสถานการณ์ที่เรากำลังเผชิญอยู่ในปีนี้ เมื่อกลับมาเมืองไทย เขาหยิบตะกอนความคิดเหล่านั้นมาเล่าต่อผ่านนิทรรศการทั้ง 3 ห้อง ประกอบไปด้วยงานภาพหุ่นนิ่ง (Still Life) จนถึงภาพเพ้นต์ติ้งขนาดใหญ่ซึ่งเขากำระหว่างติดแหง็กอยู่กับบ้านในช่วงสถานการณ์โควิดและใช้เวลากินนอนกับมันร่วม 2 เดือน

เราสัมผัสได้ว่างานของเขาคราวนี้มีความหม่นเศร้าและไม่ได้สดใสเหมือนอย่างครั้งก่อน แต่ถึงอย่างนั้นมันก็คงเป็นความหม่นเศร้าที่เต็มไปด้วยความหวัง ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่ตั้งชื่อมันว่า 'Monument of Hope' หรือ 'อนุสาวรีย์แห่งความหวัง'

ถ้ามันจะยังมีหวังอยู่บ้างนะ...

“พอออกไปไหนไม่ได้ ผมก็นั่งวาดรูปอยู่บ้าน ทำได้แค่มองหา Object ภายในบ้านมาวาด มันเลยออกมาเป็นภาพหุ่นนิ่ง ที่หมายถึงการกลับไปสู่ชีวิตแบบเรียบง่าย ขณะเดียวกันก็แฝงนัยยะของความไม่แน่นอนในชีวิตเหมือนกัน”

“ระหว่างนั้นผมกลับไปดูภาพวาดยุคคลาสสิก พวก Dutch Painting ในสมัยศตวรรษที่ 17 ซึ่งตามขนบของภาพหุ่นนิ่งยุคคลาสสิกมักจะพูดถึงความตายกับความไม่แน่นอนของชีวิต แบล็กราวนด์ของภาพจะถูกปูด้วยสีดำ ผู้เสื่อที่อยู่ในภาพสื่อถึงวงจรชีวิตแสนสั้น ในขณะที่ดอกไม้ เหมือนเป็นกำลังใจให้ผู้คน แต่ความหมายซ่อนอยู่ในนั้นคือ แม้แต่ดอกไม้ที่เห็นว่าสวยงาม เราก็ทำได้แค่เก็บมันทิ้งมันไว้ในภาพวาดหรือภาพถ่ายเท่านั้น เพราะวงจรชีวิต

ของมันไม่ได้ยืนยาวไปกว่าผีเสื้อหรือนุชย์เลย”

“ก่อนหน้านี้ ตอนที่คิดจะพูดเรื่องความตาย ความไม่แน่นอนอะไรพวกนี้ ผมไปพันรูปหวักระโหลกไว้เยอะเลยตามที่ต่างๆ แต่สำหรับงานในมิวเซียมหรือแกลเลอรี เราอาจไม่ได้พูดถึงความตายผ่านรูปหวักระโหลกหรืออะไรแบบนั้น เราจะพูดถึงมันในอีกนัยยะ เหมือนพองานเข้ามาอยู่ในมิวเซียม มันจะมีมิติอีกแบบหนึ่ง ไม่ได้เป็นงานที่พูดตรงไปตรงมาเหมือนสตรีทอาร์ต พูดประเด็นเดียวกัน แต่บริบทของพื้นที่ไม่เหมือนกัน พอทำงานในมิวเซียมหรือแกลเลอรี มันก็ต้องมีการทำงานเป็นทีม มีวิธีคิดที่เป็นระบบมากกว่า”

อะไรทำให้อยู่ๆ คุณใคร่ครวญถึงความตายกับความไม่แน่นอนขึ้นมา

สถานการณ์ช่วงที่ผ่านมา ผมรู้สึกถึงความตายมันอยู่รอบตัวเราเลย ตั้งแต่อากาศที่ใช้หายใจแล้ว มันเกิดเป็นคำถามถึงความถาวรกับความไม่ถาวรของสิ่งต่างๆ บนโลก อย่างผมทำงานสตรีทอาร์ต พันกำแพง จะถูกกับเมื่อไรก็ได้ บางทีพื้นที่ตรงนั้นก็ถูกรื้อหรือไม่ก็อยู่กลางแจ้ง โดนฝน โดนแดด งานพวกนี้ไม่ได้ถาวรเลย ผมทำความเข้าใจกับมันมาตลอด ถ้าเราโดนพันกับจะรู้สึกยังไง หรือจริงๆ แล้วควรเอาความรู้สึกเราไปผูกกับงานเหล่านั้นยังไงกันแน่ สุดท้ายแล้วเราก็ต้องยอมรับว่างานมันไม่อาจคงอยู่ตลอดไปได้

แล้วไอ้สิ่งที่มันคงทนถาวรนี่มันคืออะไรวะ เหมือนผมเองก็รู้ว่าวันหนึ่งคนเราก็ต้องตาย เราจะสามารถทิ้งสิ่งใดสิ่งหนึ่งเอาไว้ได้บ้างในฐานะที่ผมเป็นคนทำงานศิลปะ เหมือนรูปปั้นหิน รูปปั้นสัมฤทธิ์ที่เคยไปเห็นในมิวเซียม หรืองานชิ้นมาสเตอร์พีซต่างๆ ที่ทุกวันนี้มันก็ยังคงอยู่ ถึงตัวศิลปินจะตายไปเป็นร้อยปีแล้วก็ตาม

ผมเลยคิดถึงรูปปั้นสัมฤทธิ์ (Bronz) วัสดุที่แข็งแรงทนทานซึ่งเขามักจะนำมาใช้เป็นวัสดุสร้างอนุสาวรีย์บุคคลสำคัญตั้งไว้กลางเมืองให้เป็นที่จดจำกล่าวขานอะไรแบบนั้น นี่คือหน้าที่ของอนุสาวรีย์ แต่เราต่างก็เห็นกันไม่ใช่เหรอว่าในช่วงที่ผ่านมา อนุสาวรีย์หลายๆ แห่งถูกโค่นทำลายลงมา ไม่ว่าจะด้วยเรื่องการเหยียดผิว เรื่องการค้าทาส แม้แต่รูปปั้นของบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์อย่างคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส (Christopher Columbus) เองก็ยังถูกโค่น กลายเป็นว่าอนุสาวรีย์ที่เราคิดว่ามันคงทนถาวรก็ยังคงถูกทำลายหายไปได้เหมือนกัน ไม่ว่าจะด้วยบริบทสังคมที่เปลี่ยนไป หรือด้วยอำนาจอะไรบางอย่างที่อยากลบหน้าประวัติศาสตร์บางเรื่องทิ้งไป

เหมือนงานของคุณจะพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมมากขึ้นและชัดเจนขึ้น

ใช่ แต่ก็ได้ไม่ได้พูดตรงๆ ขนาดนั้น ยังอยากให้เป็นการตีความมากกว่า เหมือนผมรู้สึกกับมัน แต่ไม่ได้อยากพูดโต้งๆ เหมือนงานสตรีทอาร์ตที่ผมทำข้างถนน จะมองว่าเกี่ยวกับสังคมก็ได้ ไม่เกี่ยวก็ได้ งานแต่ละชุดของผมจะพยายามเว้นพื้นที่ตรงกลางเอาไว้ ปลอ่ยให้คนตีความต่อเอง มันไม่มีถูก ไม่มีผิดหรือก ชื่นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละคน แต่ผมยอมรับว่าเรื่องสังคมเป็นสิ่งที่ผมคิดอยู่ตลอดขณะทำงานชิ้นนี้ขึ้นมา

บริบทสังคมที่มีผลต่องานของคุณ ทำให้ทุกวันนี้การทำงานของคุณ Alexface เปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนมากน้อยแค่ไหน

ถ้าพูดถึงการทำงานสตรีทอาร์ต เมื่อก่อนผมจะออกไปทำโดยที่ไม่ได้คิดอะไร ไปแบบว่างเปล่า แล้วค่อยไปทำงานกับพื้นที่นั้น ตอนนี้อาจจะออกไปทำงานแต่ละครั้งต้องมีการวางแผนมากกว่าเมื่อก่อน รู้ว่าจะพูดเรื่องอะไร มีประเด็นอะไรในสังคมที่อยากพูด ก็จะไปเล่นประเด็นนั้น ไม่ได้ทำงานแบบจับพลัดเหมือนเมื่อก่อนที่จะไม่ค่อยคิด กลับมาบางครั้งชอบก็มี ไม่ชอบก็มี มันแล้วแต่ช่วงเวลาหรือจังหวะด้วยเหมือนกัน บางทีผมไปต่างจังหวัดหรือไปต่างประเทศ เห็นกำแพงร้างๆ ก็ยังลงไปพันเล่นสนุกๆ อยู่ เพียงแต่ว่าทุกวันนี้มันคิดเยอะกว่าเมื่อก่อน เวลาที่มีน้อยกว่าเมื่อก่อน ไม่ได้ออกไปพันอะไรก็ได้ เป็น Alexface ขำๆ อะไรแบบนั้นอีกแล้ว

จนถึงวันนี้ งานของคุณอยู่ในทุกที่ คุณทำงานกับแบรนด์ ทำโปรเจกต์ ทำงานกับพื้นที่ จนถึงทำโชว์ใหญ่แบบนี้ คุณหาจุดสมดุลอย่างไร ในขณะที่ยังพูดถึงเรื่องที่น่าจะพูดได้

ผมพยายามทำทุกอย่างในเกณฑ์ที่พอดี แต่สิ่งที่ชอบที่สุดก็ยังคงเป็นการทำโชว์แบบนี้แหละ ไม่ได้อยากทำโปรเจกต์มากไปกว่าทำงานตัวเอง ผมผ่านช่วงเวลานั้นมาเยอะ รู้สึกว่าการทำโปรเจกต์บางครั้งมันมีอะไรที่มากำกักรเรา เรามีประเด็นที่อยากจะพูด ไม่ได้อยากเป็นในสิ่งที่เขาอยากให้เป็นไปซะทั้งหมด ด้วยเหตุผลเหล่านี้ ผมทำจนรู้สึกว่าพอจะรู้สึกอึดกับมันพอสมควร ทุกวันนี้ผมยังกลับไปทำงานกับที่ร้างตามข้างถนนเหมือนจุดเริ่มต้นที่เคยทำเมื่อก่อนอยู่

เลย ไม่ต้องยึดติดกับใคร กลับโหยหาแบบนั้นมากกว่า ได้สำรวจ ได้ผจญภัย กลับไปโดนด่า โดนไล่เหมือนเดิม เป็นอย่างนั้นมันก็สนุกดี

เวลาหลายปีที่คุณทำงานกับเมือง กับชุมชนมากมาย สตรีทอาร์ตมีส่วนช่วยในการพัฒนาเมืองได้จริงๆ หรือเปล่า

ผมรู้สึกว่าการพัฒนาชุมชนเมืองด้วยสตรีทอาร์ตควรอยู่ประมาณที่พอดี ถ้าทำเยอะไปมันอาจเป็น Pollution ได้เหมือนกัน การทำสตรีทอาร์ตกับชุมชนต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างมาก ตั้งแต่คนที่ควรงานต้องมีเซนส์ในการจัดการ ต้องเข้าใจกายภาพของเมืองนั้นๆ ซึ่งแต่ละเมืองก็มีกายภาพไม่เหมือนกันอีก ถ้ามามันช่วยได้ม๊ยะ ช่วยได้ เพราะมันทำให้คนไปถ่ายรูป แล้วพอคนไปถ่ายรูปก็ทำให้เกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจในชุมชนเล็กๆ ตรงนั้น แต่ถ้ามามันจะเห็นดีเห็นงามกับมันมากน้อยแค่ไหน ผมว่ายาก เพราะทุกคนคิดไม่เหมือนกัน คนที่ทำเฟสทวิตจะรู้ว่ามันมีปัญหาเรื่องการจัดการเยอะพอสมควร บ้านนี้โอเค แต่บ้านนั้นไม่โอเค การทำงานกับชุมชนต้องเข้าใจเขาด้วย

บางทีถ้าเมืองนั้นมันสวยของมันอยู่แล้ว ผมกลับรู้สึกว่าย่าไปแตะต้องเลย ถึงแม้เราจะเป็นคนทำก็เถอะ ผมเองก็เรียนรู้ทั้งข้อดีข้อเสียจากโปรเจกต์ต่างๆ ที่ผ่านมานี้แหละ

การทำงานกับเมืองหรือชุมชน ศิลปินต้องเจอกับความจริงอะไรบ้าง

โปรเจกต์กับชุมชนเมืองบางครั้งเขาอยากให้พูดถึงความเป็นมาของเมือง หรือพูดถึงการท่องเที่ยว มันจะมีโจทย์มาให้ เช่น ไปจังหวัดนี้ก็ต้องวาดรูปนี้ แบบนี้ ต้องวาดอะไรที่สื่อถึงเมืองนี้เท่านั้นนะ โอเค การโปรโมทจังหวัดเป็นเรื่องดี แต่แบบนั้นมันเหมือนเป็นการมองอะไรแค่เลย์เออร์เดียวมากกว่า ศิลปินควรเป็นอะไรก็ได้ที่ไม่ต้องมีข้อจำกัดไม่ใช่เหรอ ทำไมเราไม่ลองทำอะไรที่ก้าวข้ามเรื่องพวกนี้ไปบ้างล่ะ

แต่ข้อดีคือการทำงานกับคนที่หลากหลายทำให้เห็นว่าแต่ละคนมีวิธีคิดต่องานศิลปะยังไง ต่างกับการทำงานเฟสทวิตในต่างประเทศตรงที่เขาไม่มาดูหรือว่าคุณจะทำงานแบบไหน คุณจะทำอะไรก็ได้ ทำเลย กับบ้านเราที่บางครั้งต้องทำสเก็ตซ์ให้เขาดูก่อน ต้องผ่านขั้นตอนโน้นนี่ ผ่านคน 10 คน ที่รีฟ 10 อย่าง ไม่เหมือนกันเลย

แต่มันอาจมองได้เหมือนกันว่า วงการสตรีทอาร์ตบ้านเราได้รับการยอมรับในกระแสหลักมากขึ้น

อาจมองว่าพัฒนาขึ้นหรือถูกยอมรับมากขึ้นก็ได้ ด้วยวัยของศิลปินที่โตขึ้นด้วย อย่างผมฟันสีมา 18 ปี มันก็านพอที่จะกลายเป็นวัยผู้ใหญ่ แล้วคนรุ่นที่โตมากับเราก็คลายมาเป็นคนชัฟพอร์ตกัน มีเฟสทวิต มีแบรนด์ มีโปรเจกต์อะไรมาคอลลาบอเรนซ์กับศิลปินสตรีทอาร์ตมากขึ้น ซึ่งบางครั้งศิลปินไทยได้รับการว่าจ้างมากกว่าศิลปินต่างประเทศซะอีกนะ เมืองนอกไม่ได้มีฮิวเนต์ตามห้างที่เอาศิลปินมาทำงานร่วมกันอย่างบ้านเรามากมายขนาดนี้ มองไปมองมา ศิลปินบ้านเรามองเยอะกว่าศิลปินบ้านเขาอีก บ้านเราไม่มีสตรีทอาร์ตแทบทุกเทศกาลเลย ฮัลโลวันสตรีทอาร์ต ลอยกระทงสตรีทอาร์ต ทุกอย่างแหม่งเป็นสตรีทอาร์ตไปหมด (หัวเราะ) สตรีทอาร์ตในบ้านเรามันกลายเป็นภาพลักษณ์ของความร่วมสมัย คนรุ่นใหม่ อะไรต่างๆ ซึ่งก็เป็นเรื่องดี

ขณะเดียวกัน ถ้าเรามองกลับมาในโลกของความเป็นจริง เราไปพ่นกำแพงที่ไหน หลายครั้งก็ยังโดนด่า โดนไล่อู่นะ แสดงให้เห็นว่าสตรีทอาร์ตอาจยังไม่ได้รับการยอมรับจากคนทั่วไปขนาดนั้น ยังเป็นแค่ศิลปะเฉพาะกลุ่มอยู่ดี

บรรยากาศของบ้านเมืองมีส่วนน้อยแค่ไหนต่อการยอมรับสตรีทอาร์ต

ช่วงเวลาที่สถานการณ์บ้านเมืองมันเปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนอย่างเห็นได้ชัด เราเห็นว่างานมันถูกเซ็นเซอร์ ถูกระวังว่าจะมีประเด็นอะไรที่ล่อแหลม ตัวศิลปินเองก็กลัวว่าอาจจะมีปัญหาตามมา คนเขาก็ไม่ยินดีหรือที่สตรีทอาร์ตจะไปอยู่ในพื้นที่ของเขา

ยกตัวอย่างเช่นประเด็นเรื่องเสียด้า ตอนนั้นใครๆ ก็ออกไปพ่น ผมเองก็ออกไปพ่น มันก็มีคนที่เขาชอบสตรีทอาร์ตนะ แต่เขาก็ไม่โอเคที่จะให้มาพ่นอะไรแบบนี้ในที่ของเขาหรือเปล่า เพราะเขาก็ต้องมารับความเสี่ยงไปด้วย เราเป็นศิลปินก็ต้องคิดว่าเจ้าของพื้นที่เขาจะมีปัญหาไหม ในอีกแง่ สิ่งเหล่านี้ก็แสดงให้เห็นว่าสตรีทอาร์ตเป็นตัวชี้วัดสถานการณ์บ้านเมืองได้ดีเหมือนกัน เพราะเมื่อก่อนศิลปินอาจพูดเรื่องบางเรื่องได้ แต่เดี๋ยวนี้พูดไม่ได้แล้ว เพราะเขาอาจกำลังถูกเพ่งเล็ง ถูกเฝ้าดูอยู่ตลอดเวลา เขาไม่สามารถพูดได้อย่างอิสระเสรีขนาดนั้นอีกแล้ว

สตรีทอาร์ตกับบริบทสังคมในบ้านเมืองอื่นที่คุณไปเห็นในช่วงที่ผ่านมาเป็นอย่างไรบ้าง

ในต่างประเทศรัฐเขาอาจไม่มาสนใจอะไรกับงานสตรีทอาร์ตหรอก แต่เขาจะซีเรียสเรื่องการละเมิดพื้นที่มากกว่า เรื่องเนื้อหา มันก็ขึ้นอยู่กับแต่ละประเทศอีกว่าเขามีบริบทบ้านเมืองยังไง อย่างเพื่อนผมที่เป็นศิลปินในฝั่งเอเชียบางคน ผมยังรู้สึกเลยว่าเขาถูกรอด้วยระบบบางอย่าง จนมันกลายเป็นตัวเขา เป็นวิถีคิดของเขาไปแล้ว เขาจะไม่กล้าตัดสินใจอะไรบางอย่างแม้มันจะเป็นแค่เรื่องง่ายๆ ก็ตาม มันทำให้ผมเข้าใจว่าคนที่เขาโตมาในบริบทของสังคมแบบไหน งานเขาก็จะสะท้อนออกมาแบบนั้น เหมือนเขาไม่กล้าที่จะข้ามกรอบนั้นออกไป แต่ฝั่งยุโรปหรืออเมริกา แม่นอนว่ามันจะมีความอิสระในการพูดได้มากกว่า ไม่มีประเด็นอะไรในสังคม มันสะท้อนออกมาในงานที่ศิลปินทำข้างถนนได้ทันทีเลย

ในยุคที่งานศิลปะบางต่อการถูกเซ็นเซอร์เช่นเวลานี้ ส่งผลต่อศิลปินในแง่ไหนบ้าง

ผมว่ายังเซ็นเซอร์ ยิ่งห้าม เป็นธรรมชาติที่ศิลปินจะยิ่งทำ ยิ่งขบถ เพียงแต่ว่าเขาจะหาช่องทางไหนในการพูดเท่านั้นเอง ซึ่งผมว่าศิลปะดีตรงที่มันเป็นเครื่องมือที่ไม่มีความรุนแรง ไม่ทำร้ายใคร อย่างน้อยก็เป็นเชิงสร้างสรรค์ แล้วยั้งบ้านเมืองมีปัญหา ยิ่งทำให้ศิลปินมี Subject ในการทำงานด้วยซ้ำไป

วิถีของศิลปินสตรีทอาร์ตที่โตมารุ่นเดียวกับคุณ ทุกวันนี้เป็นอย่างไรกันบ้าง

ก็ยังไม่ยี่ใครเลิคนะ เราารู้สึกว่าเราไม่ได้เป็นศิลปินเพราะมันคืออาชีพการงาน เราวาดรูปเพราะเราอยากวาด เพราะรู้ว่าสักวันมันต้องวาด ถ้าวันไหนหยุดวาดแล้วมันจะรู้สึกไม่ดี แต่การเป็นศิลปินก็ไม่ได้ง่ายหรอก มันต้องผ่านการพิสูจน์ตัวเองพอสมควร ไม่แค่เฉพาะบ้านเรา ต่างประเทศเขาก็เป็น เพื่อนผมหลายคนกลางวันทำงานประจำ เลิกงานมาตีคๆ ถึงจะได้นั่งวาดรูป บางคนทำงานวางท่อประปาก็มี ซึ่งมันก็เป็นสิ่งที่ต้องแลกมา

ศิลปินที่โตมาด้วยกัน หลายคนก็ยังทำงานอยู่ อาจเป็นเพราะว่ายุคนี้เป็นยุคที่มีโปรเจกต์หลายอย่างให้ศิลปินยังทำงาน แต่ศิลปินบางคนก็ไม่ได้ทำเพราะโปรเจกต์หรืออะไรหรอก เขาก็ทำเพราะตัวเองอยากทำ เพราะเขามีเรื่องที่ยากพูด

ส่วนตัวผมก็เป็นแบบนี้แหละ ตั้งแต่เมื่อก่อนที่ทำงานประจำหาเงินเลี้ยงชีพอะไรไป รูปก็วาดไปด้วย มันจำเป็นที่คนเราต้องทำในสิ่งที่อยากทำเพื่อชดเชยสิ่งที่รู้สึกข้างในจริงๆ แล้วผมก็คงจะเป็นแบบนี้ไปเรื่อยๆ ถ้าคนมันชอบจริงๆ มันจะไม่เลิกหรอก เหมือนกินข้าวทุกวัน เราก็เลิกกินข้าวไม่ได้เปลววะ (หัวเราะ)

คุณทำอนุเสารีย์แห่งความหวังขึ้นนี้ขึ้นมา เพราะคุณเองก็รู้สึกว่ายังมีหวังกับสิ่งต่างๆ อย่างนั้นหรือเปล่า

อนุเสารีย์ตามปกติแล้วจะเป็นรูปคนยืนด้วยท่าทางสง่างาม แต่อนุเสารีย์ของผมกลับเป็นรูปเด็กกำลังนั่งรออะไรบางอย่างบนแท่นด้วยความหวังแทน

ผมใช้ภาพเด็กในงานเพ้นต์ด้วยเหมือนกัน เพื่อเปรียบเปรยถึงคนรุ่นใหม่ซึ่งเหมือนดอกไม้ที่กำลังเบ่งบาน ไม่ว่าจะวัยรุ่นยุคไหนที่ผ่านมาเขาก็มีความฝัน มีความหวังกันทั้งนั้น แล้วผีเสื้อในภาพก็ช่วยทำหน้าที่นำเมล็ดพันธุ์ไปกระจายตามที่ต่างๆ แต่เคยดูสารคดีใช้มัยว่า กว่าผีเสื้อจะเดินทางจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง มันต้องใช้เวลาหลายเจเนอเรชั่น หลายชั่วอายุมาก กว่าจะบินไปถึงดินแดนใหม่ เปรียบเปรยถึงสังคมบ้านเมืองเราที่อาจต้องใช้เวลาหลายเจเนอเรชั่นหน่อย กว่าเราจะข้ามผ่านบางสิ่งไปได้

ผมรู้สึกว่าสถานการณ์บ้านเมืองเรากำลังรอคอยอะไรบางอย่างมานานแล้ว รอการเปลี่ยนผ่าน รอสังคมที่ดีขึ้น 'ด้วยความหวัง' ถ้าเราไม่มีความหวังเราคงไม่รอ ... ใช้มัย